

Neišvengiama...

Išretėjo medžių lapija. Ruduo...Gervių klyksmas naktį ir šalna ant nurudusių žolynų paliečia jausmus grauduliu. Liūdnoka, bet kas žino – gal to reikia, kad žinotum, jaustum nuolatinę būties kaitą, suvoktum kiekvienos akimirkos esmę ir prasmę. Ir šaltas, paskutinius lapus draskantis vėjas, ir rudenė tamsa – neišvengiamybė, surišanti, kalbanti, veikianti, primenanti ir guodžianti, kad juk išauš rytas, bus ir saulės, ir gerumo. Tik būkime mes...

Lapas

Ant šlapio šaligatvio -

Kaip laiškas...

Kam? Ir kodėl?

Ar jauti,

Ar matai, kaip tirpsta

Diena už langų,

Žiūrinčių skrendančių

Paukščių takan...

...laikinumo paradoksas...

Vasilijus Trusovas